

ПАДНАЛАТА ЗВЕЗДА

Преди много, много време в небесното царство на звездите живяла една млада и много красива звезда. Тя била различна от останалите. Обичала да гледа живота на хората по земята. Дори неведнъж си била пожелавала един ден и тя да има крака, с които да се разхожда дълго из горските пътеки, да има ръце, с които да си набере полски цветя, и да има красив глас, с който да попее вълшебни песни.

От няколко месеца тя все наблюдавала тайно от всички останали звезди един момък. Той бил беден и живеел с болната си майка. Имали хлебарница, от която припечелвали малко пари. Звездата не спирала да гледа момъка. Смеела се, когато на него му било весело, и плачела, когато му било тъжно. Наблюдала го не само нощем, когато всички звезди сияели високо над градовете и селата, горите и планинските поточета. Всяка сутрин тя чакала звездите да заспят и тайно си проправяла път между пухкавите облачета, за да види момъка от хлебарницата.

Месеци наред звездата се лишавала от съня си. Накрая се разболяла. Всички звезди били много учудени, защото никога досега млада звезда не била боледувала, а само старите, които вече били на повече от хиляда години. Не издържала много. Една нощ се сбогувала с останалите звезди и паднала от небето, за да посрещне своя край. Преди смъртта си тя си пожелала нещо.

– Искам да се преродя като човек, за да се срещна с хлебаря – прошепнала, преди да умре.

Една сутрин момъкът от хлебарницата станал рано както винаги. Замесил тесто, от което после изпекъл пухкав хляб в пещта. Изложил го на витрината и зачакал хората от селото да минат, за да си купят от него.

Малко по-късно в хлебарницата влязла чудна хубавица. Косите ѝ били като от злато, кожата ѝ била бяла като сняг, а сините ѝ очи блестели като две звезди в нощното небе. Това била падналата звезда.

Щом хлебарят я видял, не можел да откъсне погледа си от нея. Сърцето му затуптяло като лудо и разбрал, че веднага се е влюбил в красавицата. Тя искала да си купи хляб, но нямала с какво да го плати.

– Майка ми почина наскоро – обяснил хлебарят – и останах сам. Имам нужда от помощник в хлебарницата. Искаш ли да работиш тук? Ще ти дам покрив над главата и топла храна в замяна.

Звездата щяла да се разплаче от щастие. Веднага се съгласила и още на следващия ден започнала да помага на момъка с работата в хлебарницата. Месела с него тесто, правела хляб, научила се да го пече в пещта и после заедно чакали вълшебният аромат да привлече селяните да дойдат.

Не след дълго из цялото село се разнесла новината за красивата девойка, която работела в хлебарницата. Разправяли, че имала златни коси, а в очите ѝ блестели две паднали звезди. Но никой не знаел, че тя самата била звезда, паднала от небето, защото се е влюбила в хлебаря.

Много хора ходили в хлебарницата от любопитство, за да видят приказната красота на девойката. Тя им се радвала, разказвала им истории, за които била чувала от небето и ги подканвала да си купят хляб. Така всеки ден на хлебаря му се налагало не веднъж, а два и три пъти да меси тесто, защото много бързо селяните изкупували хляба.

Един ден звездата решила да не прави само хляб. Замесила тесто, разточила го с дървена точилка, взела бурканче конфи-

тюр от ягоди и направила вкусни малки кифлички, поръсени с пудра захар. Хлебарят много се зарадвал, като видял колко много хора искали да опитат от кифличките на девойката. За да ѝ благодари, той отишъл до нея, погледнал я в блестящите очи, погалил косите ѝ, в които сякаш била сплетена златна нишка, и я целунал нежно по меките розови устни. Звездата не усетила, но започнала да сияе. Напълнила със мистична светлина цялата хлебарница. Била много, много щастлива!

Но съвсем скоро всичко се променило. Хлебарят вече имал много пари. Станал алчен и надменен. Искал от звездата да работи повече, да прави не само хляб и кифлички, а и сладки, банички, гевреци. Имал толкова пари, че отворил още една хлебарница в съседното село. Но вече нищо не било достатъчно за него. Искал още и още.

Звездата забелязала колко променен бил хлебарят. Той започнал да се държи грубо с нея, вече не бил оня мил момък, в който се влюбила. Вече дори си мислила, че не го познава наистина.

Една сутрин хлебарят станал от леглото, измил си лицето и отишъл да види дали девойката вече е започнала работата си. Но видял, че нея я нямало. Търсил я навсякъде, ала не я открил. Тя си била отишла.

Скоро хората от селото спрели да посещават хлебарницата. Никой не искал да ходи там, след като златокосото момиче го нямало. Хлебарят бил разорен. Изгубил и последните си пари. Отново станал беден. Една нощ се замислил, гледайки към звездите в небето, и разбрал, че парите са го променили. Осъзнал, че ако не е бил алчен, ако се е радвал и на малкото, което е имал, не би останал сам и красивата девойка нямало да си отиде. А над него една звезда блестяла толкова ярко, че той дори си помислил, че тя го наблюдава и му се усмихва. Падналата звезда отново се родила на небето и продължила да обича хлебаря с цялото си сърце.